

Achtentachtig kleine appeltjes...

"Hallo" zei het meisje toen ze haar voordeur opendeed. Het was haar lievelingstante, die op bezoek kwam. "Ik heb achtentachtig kleine appeltjes voor jou meegebracht" sprak ze hartelijk. Het vriendelijke nichtje begon te schillen. Maar! Bij het achtentachtigste kleine rode appeltje sneed ze in haar duim. Met slechts é én handbeweging hield het bloeden op, doordat haar tante er een zakje met wit poeder over strooide... Maar verbazing werd echter nog groter toen er daar terzelfdertijd, ook evenveel glazen potjes op tafel stonden. "Maar tante, je bent een fee" sprak het liefvallige meisje vol ontzag. "Jawel" sprak ze liefdevol. "Je mag zelfs een wens doen". "Ik wou zo graag eens naar zee gaan" vertrouwde het meisje haar toe. Opnieuw strooide de fee het witte poeder rond. In de kamer... In de gang... In de tuin... Op de weg voor het huis, die nu een zandweg werd. Het meisje ging buiten, het leek wel een strand. "Ga verder" zei de fee en toen zag ze, dat ze heel alleen op de zandweg stond en ze zette nieuwgierig haar weg verder... Plots was ze niet meer alleen. Een knappe jonge man liep naast haar en ze bereikten de zee... "Wie ben je"? vroeg het bekoorlijke meisje. "Ik droomde, dat er een mooie fee naast mijn bed stond, met een heel lief meisje naast me" antwoordde hij. "Maar dat is mijn tante" riep ze blij. Ze keerden terug en ze herkenden de weg voor het huis. Nu deed tante de voordeur open. "Ik denk dat we mekaar reeds zagen deze nacht" zei de fee guldig. "En deze potjes met appelcompot heb ik betoverd voor jullie eerste baby" sprak ze met warme stem. De wangen van haar nichtje werden zo rood als de achtentachtige appeltjes die ze geschild had... "Wel"? sprak de fee. "Zeer graag zullen we aan uw verzoek voldoen" sprak de jongen oprecht en daarbij "Nu ben jij ook mijn tante" glunderde hij!...